

Сльозлива історія

Жила колись собі стара жінка, життя в якій було найнуднішим у всесвіті.

Жінка ця майже не виходила зі свого бунгало, окрім як до лікаря, допомагати в благодійній крамничці чи на цвинтар. Садам вона вже не займалася. Він заріс травною, на клумбах — самі бур'яни. Харчі на тиждень вона замовляла з доставкою. Мешкала в Мідлендсі — точніше, в Лінкольні, графство Лінкольншир. Те саме ярмаркове містечко з помаранчевої цегли, де вона (окрім виїзду на навчання в Університет Галла чи не сто років тому) провела все своє доросле життя.

Це місце вам добре знайоме.

І все це було не так уже й погано, тільки от рідні вулиці тепер стали не такими привітними, як колись. А милих серцю спогадів було не розгледіти під шарами ДСП та подертих афіш і оголошень.

Удень вона сиділа перед телевізором, вряди-годи читала книжки, розгадувала кросворди, грала у «Wordle», щоб мозок не занепадав. Спостерігала за пташками в саду, зупиняла погляд на маленькій порожній теплиці, чуючи, як цокає на камінній полиці годинник. Колись вона була завзятою садівницею, але ті часи минули. Їй лише сімдесят два, але після того як чотири роки тому помер її чоловік, а невдовзі після нього — шпіц Бернарда, жінка почувалася абсолютно самотньою. Хоча самотність її не полишала вже понад тридцять років. Якщо бути точними, то з 2 квітня 1992 року — того дня, коли

вона втратила весь сенс свого життя, який потім так і не віднайшла. Але останні кілька років самота стала настільки глибокою і буквальною частиною її життя, що почувалася жінка приблизно на сто тридцять два роки. Знайомих у неї майже не залишилося: хтось помер, хтось переїхав, хтось не виходив на зв'язок. У ватсапі в неї було два контакти: Анжела з Британського кардіологічного фонду і невістка Софі, яка тридцять три роки тому переїхала в Австралію, в Перт.

Та з-поміж усіх печальних моментів минулого саме отой квітневий день особливим бодем озивався в її душі. Загибель сина, Деніела, стала для жінки найтяжчим ударом долі — і така велетенська трагедія зазвичай призводить до інших негараздів і промахів: вони відгалужуються від неї, як гілки від стовбура. Але життя тривало. Вона і її чоловік Карл врешті-решт переїхали в бунгало й намагалися жити настільки добре, наскільки це можливо за таких обставин, проте в них нічого не виходило, і вони просто мовчки сиділи, дивилися телевизор чи слухали радіо. Чоловік від неї завжди сильно відрізнявся. Любив важкий рок і бочкове пиво, але за своєю природою був людиною тихою. Трагедія страшна ще й тим, що вона зачорняє й додає хоч ложку дьогтю в усе, що приходить у життя потім. Іноді подружжя заспокоювало одне одного спільними спогадами, але зі смертю Карла навіть спогадам уже не було куди піти. Вони так і лежали у голові, припадаючи порохом. Тому в дзеркалі жінка бачила себе в якомусь періоді напіврозпаду. Як дерево, яке поволі падає в невидимому лісі. Із грошима в неї теж не дуже складалося.

Заощадження зникли. Після того як у її житті з'явилася аферистка із затишним шотландським акцентом, вдаючи з себе радницю з безпеки Натвест-банку, і з дурного дозволу

жінки вкрала 23 390,27 фунта — гроші, які вони з Карлом разом відкладали на майбутнє. То довга історія, у якій було багато хитрих персонажів і одна безтолкова стара дурепа (привіт, це я!), але можете вважати себе щасливою людиною, що не прослухаєте цю безглузду повість від початку до кінця.

Одне слово, ця сама літня пані просто сиділа вдома з хворими ногами, намагалася не відписувати на листи від невідомих, і життя її пливло за течією, як пачка з-під чипсів по ріці. Єдине, що викликало в неї цікавість, — це зяблик чи шпак, які прилітали до годівнички в саду, а жінка сиділа собі й дихала старими спогадами та зів'ялими мріями.

Вибачення

Прошу пробачити. Це було занадто пафосно й меланхолійно. Ще й про себе в третій особі написала. Я просто провела *експозицію*. Попри такий вступ, далі буде цікаво. І, як багато цікавих історій, почнеться все з малоінвазивної радіочастотної коагуляції вен.

Нездатність насолоджуватися

У мене все було догори дригом, коли я вирішила поїхати на Ібіцу.

Операційний стіл був так перехилений назад, що мені здавалося, я з нього з'їду. На стіні висіло дзеркало. Я дивилася на своє розкошлане сиве волосся й втомлене обличчя — і ледве себе впізнавала. Від мене залишилась якась бліда подоба. Я по змозі уникала дзеркал.

Річ у тому, що лікарі мали влаштувати мені відтік крові від ніг. Я на той момент вкрилася синіми прожилками, як сир горгонцола, — і з ними треба було щось робити. Не тому, що це некрасиво, а тому, що ноги від того свербіли і вкривалися виразками. Тітка в мене померла через тромб, який десь відірвався й підвищив свій статус до смертельної легеневої емболії, так що я хотіла вже дати раду зі своїм варикозом, доки який-небудь мій тромб не виносив подібні амбіційні плани. Вибачте за такі подробиці. Я намагатимуся з вами бути абсолютно чесною, і вже почала.

Тож розповім як було.

Отже, я слухала радіо, а пані хірург обколола мені місцевою анестезією ліву ногу понад хворою судиною — останню ін'єкцію вона ніжно, але влучно схарактеризувала фразою «як бджілка вкусить». Потім ми перейшли до основної частини, де вона пояснила, що в ногу мені вставлять катетер, який дасть у велику підшкірну вену зсередини жар у 120 °С — «температуру приготування рагу».

— Ви можете щось відчути...

І я відчула. Це не було приємно, але це було *щось*. Правда полягала в тому, що я багато років нічого вже не відчувала. Тільки якусь застояну безпредметну печаль. Ангедонія. Вам знайоме це слово? Нездатність відчувати задоволення. Нечулість. Що ж, якийсь час у мене саме так і було. Я знаю, що таке депресія, — і це була не вона. Не було в цього стану тої інтенсивності. Це була просто відсутність. Просто існування. Їжа була просто для того, щоб не голодувати. Музика була просто впорядкованими звуками. Я й сама просто, ну, розумієте, була.

«Ви можете щось відчути...»

Я хочу сказати — хіба це не найбільш базова, невід'ємна частина нашого існування? Відчувати. А жити не відчуючи — це як? Це що? Ніби просто стоїш, мов столик у зачиненому ресторані, в нескінченному очікуванні, що хтось біля тебе сяде.

«Подумайте про щось приємне...»

І вперше мені не було вже аж так важко про щось подумати. Головне, що не йшло в мене з голови, — лист, який я за дві години до того отримала від юриста.

Ананаси

Лист був незвичайний.

Він повідомляв, що мені переходить у власність нерухомість на острові Ібіца (Іспанія) від такої собі Крістіни ван дер Берг. Ця Крістіна ван дер Берг померла й залишила мені свої статки. Принаймні деякі. Чергове шахрайство, подумала я. Адже коли у вас щось украли, то важко не сприймати світ як кубло злодіїв. Але навіть якщо мене не обманюють, все одно дуже дивно було уявити, що якась невідома людина заповіла мені будинок на Середземному морі.

Я не одразу збагнула, що сталося не зовсім це. Інакше кажучи, що Крістіна ван дер Берг не є не відомою мені людиною. Принаймні не зовсім. Річ у тому, що це ім'я і прізвище викликали в мене рівно нуль асоціацій. Голландський елемент «ван дер Берг» додавав віддаленості й грандіозу на межі фікції, і це мене одразу насторожило. Але, на щастя, лист від юридичного бюро «Нельсон і Кемп» містив достатньо інформації, зокрема десь між іншим повідомив дівоче прізвище цієї Крістіни — Пападікіс.

А оце вже мені про дещо говорило.

Крістіна Пападікіс дуже короткий період працювала вчителькою музики. Ми разом викладали в одній школі щойно перед тим, як я знову зійшлася з Карлом. (Ми вже були парою в університеті, але він з усім дуже квапився, так що я попросилася взяти паузу.)